

DRUŠTVENE VESTI

St. Peter pri Mariboru. V nedeljo dne 2. februarja (na svečnico) se vrši popoldne po večernicah v samostanski šoli zanimivo predavanje, h kateremu ukaže prijazno vabilo. Knjižnica Prosvetnega društva je odprta vsako nedeljo in praznik po večernicah.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Naše Prosvetno društvo »Slomšekov odbor« priredi na svečnico ob 3. uri popoldne v zasebnih prostorih g. Franca Krajnc v Slomškovo proslavo veliko akademijo. Na pestrem sporedu je več govorov, lepe vaje, nastop domačega pevskega društva itd. Vstopnina prosta. Na svidenje!

Sv. Benedikt v Slovenskih goricah. Na svečnico priredi naše Bralno društvo materinski dan z akademijo, ki se bo vršila popoldne po večernicah v dvorani na čast našim materam. Na sporedu je poleg zborne deklamacije, petja in govora tudi misterij »Teofil«, ki je že zadnjič na praznik Brezmadežne zbudil med starimi in mladimi veliko zanimanja in odobravanja. Pridite vsi, zlasti iz sosednih župnij! Vstopnina bo izredno nizka!

Rogoznica pri Ptuj. Naše Bralno društvo je postalo vseskozi delavno. Dne 17. januarja je priredilo dobro uspelo in precej dobro obiskano predavanje, ki ga je imel g. dr. Koblenec o Mohorjevih knjigah. Društvo ima v načrtu še več predavanj. Zlasti gospodarskih panog, kakor sadjarstva, vinarstva, živinoreje se hoče dotakniti in poučiti članstvo in prijatelje društva o vsem potrebnem. — V nedeljo dne 19. januarja popoldne ob pol štirih je priredilo isto društvo Mollerovo trodejanko »Jurij Pepčeka«. Vsi igralci so se naučili vloge zelo dobro in so igro predvajali popolnoma dovršeno. Obisk je bil od strani občinstva precej dober. Občinstvo je bilo zelo hvaležno in je pokazalo vso dozorelost, kar je vredno res pohvale. Režiral je igro g. M. Arnuš. Igralcem in režiserju iskreno čestitamo! — Bralno društvo ima v načrtu še več dram za letošnje sezono in eno burko ob pustu. Na to opozarjamo naše cenjeno občinstvo!

Polzela. V nedeljo na svečnico vprizorijo naša vrla dekleta, članice dekliškega krožka Prosvet-

nega društva, prav lepo igro »Roka božja«. Kakor je zadnjič igra, ki jo je priredila Marijina družba, nad vse lepo izpadla in so naše večinoma nove igralke pokazale prav odlične sposobnosti, tako se bodo tudi to pot potrudile, da bo igra čim lepše podana. Njihovo požrtvovalno delo nagradimo s številnim obiskom. Začetek ob treh popoldan. Vstopnina znižana. Na veselo svidenje!

Podvinci pri Ptuj. Dne 2. februarja, to je na svečnico, bo imelo naše Bralno društvo svoj redni občni zbor. Lansko leto je minilo že 40 let od ustanovitve tega društva. Tiho je šlo preko te 40letnice, ker so bili pač taki časi in tudi večina članstva je prezrla to pomembno obletnico. Društvo ni imelo nobenih predstav. Sedaj se je začelo živahno gibati. Po občnem zboru se bo vršilo predavanje o potrebah kulturnega dela med kmečkim ljudstvom.

Videm ob Savi. Tukajšnje Katoliško slovensko prosvetno društvo priredi prihodnjo nedeljo, to je na praznik svečnice, dne 2. februarja, popol-

Oglaš. je registr. pod št. št. 1102 od 11 XII 1935

dne po večernicah Vombergerejevo vojno dramo »Vrnitevc«.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Remšnik. Remšniški zvonovi kar pojejo smrtno pesem. Iz Mravljakove hiše blizu sv. Pankracija je smrt ugrabila 39 let starega Jakana, ki je bil kapelnik nekdanje Golečeve bande. Velikokrat je pihal na klarinet pri procesijah, na gostijah in veseljah. Kakor so že taki godci požrtvovalni za smeh in zabavo, tako so nepazljivi na zdravje. Rajni je umrl na jetiki v goitancu. Na hribih je čist zrak, a prehlajenje je za vsakega silno težko izogibno. Ubogi materi gospodinjci, šele dva meseca vdovi, želimo nebeske tolažbe, celih hiš pa naše iskreno sožalje!

Remšnik. Umrla je v 82. letu starosti Alojzija Koležnik, znana pod imenom remšniška Lojza. Znana je bila ne le na Remšniku, marveč tudi v sosednjih župnijah. Bila je okrog 40 let cerkvena pevka, ko je bil tu nadučitelj, občinski tajnik in organist g. Janez Nep. Bezjak. Menda v približnopol škofiji pa jo poznajo gg. duhovniki, ki jim je bila nekdanj tu na Remšniku strežnica.

Med svetovno vojno je postala slovita po člankih g. Januša Goleca v »Slov. Gospodarju«. Pogreb se je vršil v ponedeljek 20. jan. z dvema duhovnikoma in ob veliki udeležbi ljudstva. Počivaj v miru, blaga duša!

Maribor. Tukaj je zatisnil v Gospodu oči dne 19. januarja g. Jožef Lipša, bivši trgovec v Rogasški Slatini in v mladosti komornik pri nadškofu Dvorniku v Zadru. Vrnil se je ravno od sv. maše in obhajalne mize v stolnici na svoje stanovanje, pa ga je na stolu sedečega zadela kap. Rajni je bil iz Maribora prepeljan k Mali Nedelji v svojo rojstno župnijo, kjer se je vršil slovesen pogreb 21. I. Blagemu pokojnemu so posodile zadnjo pot ljudske množice, 9 duhovnikov, 3 gasilaka društva in zastopstva krščanskih društev iz Maribora. Pogreb je bil zelo svečan. Pokojni Lipša je bil velik dobrotnik Cerkev in krščanskih društev. Ostani mu ohran-

poslanci mednarodnega Rdečega križa na lico mesta preiskati vseh slučajev abesinskih prestopkov ženevskih sklepov o človeškem postopanju na bojiščih. Abesinci betonirajo svoje postojanke.

Po zadnjih vesteh iz Abesinije se nahaja ras Nasibu z velikim Jelom svoje vojske na pohodu, ki traja noč in dan, proti pokrajini ob gornjem teku reke Senell na jugu, kjer hoče ustaviti nadaljne prodiranje Italijanov na levem križu s sunkom v njihov desni bok. V Hararju na južnem bojišču je prevzel poveljstvo nad abesinsko vojsko bivši turški general Vehib paša, ki ima ukaz, da na utrjenih postojankah za vsako ceno odbije

ram. Tako ne morem umreti. Strašno bi bilo, ko bi prišel tak pred sodbo živega Boga.

Nekaj časa sta molčala. Potem je stari proseče spregovoril:

»Tevž, naj mi, naj govorim! Povedati ti hočem, kako je vse prišlo.«

»Tedad povejte, oče, če mislite, da je tako prav!« Zdaj se je stari izpovedal, kako si je nakopal težki greh. Večkrat si je moral globoko oddahnuti in si obrisati čelo. Takole se je vse zgodilo:

Temelj in podlaga za blagostanje na Dvornikovi kmetiji je položil Tévžev praded, ki je živel še pred kakimi šestdesetimi leti. Ta je imel samo dva otroka: sina Jozeja in hčer Nano. Ko je bilo hčeri štiri in dvajset let, je proti očetovi volji vzela nekega obrtnika v Dobrihah in dobila le pet sto rajniš dote. S tem denarjem sta si kupila majhno branjarijo, najeti pa sta si morala še precej denarja na hišo. Zaradi tega dolga si vse življenje nista mogla prav pomagati in sta doživela le malo srečnih in veselih dni. Le eno veliko veselje jima je bilo v kratki dobi njunega zakona: ko se jima je v drugem letu rodil sin, ki sta mu dala ime Jožef. Ta je bil sedanji stari Dvornik, Tévžev oče. Še preden je izpolnil sin sedmo leto, je prišla branjarija na kant in starša sta kmalu nato pomrla. Zdaj ga je vzel ujec Jožef, ki je po očetovi smrti gospodaril na lepi Dvornikovi domačiji, k sebi za svojega. Pri hiši pa je bila še neka sirota,

petletna Cencka, ki se je je bil že stari usmilil in jo sprejel za rejenko. K tema dvema je prišel pozneje še tretji, namreč nezakonski sin mladega gospodarja, po imenu Jurij, poznejši krojač »Krištof«.

Jožef, sedanji stari Dvornik ujec, je bil čudak in se kljub lepi domačiji ni oženil. Najbrž je bilo tako, da tiste, ki bi jo bil rad, vzeti ni smel, dokler je oče živel, pozneje pa je dobil ni več. Otroke, ki so bili pri hiši, je imel rad, največ ljubezni pa je kazal Jozanu, svoje sestre sinu. Temu in Cencki ni rekel nikoli žale besede, čeprav bi prav Cencki bilo večkrat treba šibe. Če sta jo učitelj ali gospod kaplan tožila, da je lažniva, lahkomišelnica, da, celo kraji vdana, je gospodar samo z glavo zmajal, napravil pa ni nič. — Bolj strogo pa je držal Jurija, svojega nezakonskega sina, ki je bil večji in močnejši od bratrance Jozana. Jurija je jemal k vsakemu delu, ga komandiral in učil in nikoli ni bil prav zadovoljen z njim. — Ti trije otroci so rastle, delali na polju, v hlevu in na gumnu in bili nasesto hlapcev in dekel. Med seboj so se razumeli, kakor da so si res brata in sestra. Edino Cencka je imela včasih svoje skrivnosti in že z dvajsetimi leti se je spečala z Blazimom na vasi, ki jo je pozneje vzel.

Ko je Dvornik prekoračil petdeseto leto, je jel bolehati; imel je vodenico. Poldrugo leto se je korenjak žilavo branil boleznim, potem je šlo z njim hitro h kraju. Ko so ga sprevideli, so ga gospod vprašali,

njen hvaležen spomin, preostalim pa naše sožalje!

Podgorje. Pa podgorski zvonovi prav milo pojo, ker našega prijatelja k pogrebu neso, tako so zapeli pevel, ko smo spremljali k zadnjemu počitku Lenart Jožefa, po domače Močivnika, v 64. letu njegove starosti. Sedaj, ko bi bil lahko užival sad svojega dela in truda, ga je poklical Bog k sebi, da se tam veseli plačila za zvesto službovanje. Ljubil je Boga, saj je bil krščanski mož, ki je vestno izpolnjeval vse svoje krščanske dolžnosti, saj je one, ki mu jih je dal Bog, ohranil njemu, ker jih je vzgojeval v krščanskem duhu, v strahu božjem. Ljubil pa je tudi svojega bližnjega. Naj omenim samo to, da je dolgih 26 let deloval v občinskem odboru in tako svoj čas in moči žrtvoval v blagor bližnjega. Naj počiva v miru! Zaostalim pa naše iskreno sožalje!

Vurberg. Komaj smo začeli prvi dan novega leta, že nam je neizprosna smrt utrgala iz naše sredine skrbnega gospodarja in očeta Janeza Jakobič, posestnika iz Krčevin, starega 58 let, ki je po dolgi in hudi bolezni, kostni jetiki, preminul na novega leta dan. Bil je dolga leta naročnik »Slovenskega gospodarja«. V bolnišnici v Ptujju je umrl vinar Cafuta Jakob iz Krčevin po kratki bolezni pljučnici. Dne 17. t. m. je po težki bolezni jetiki mirno zaspala dobra in krščanska žena in mati petero otrok Marija Lerchbaumer iz Grajenščaka, stara 49 let. Njenega pogreba se je udeležilo mnogo ljudstva. G. duhovni svetnik domači župnik je imel ganljiv poslovljni govor ob grobu, pevski zbor pa je zapel žalujoče poslovljne pesmi v slovo. Vsem preostalim naše sožalje!

Sv. Jakob v Slov. goricah. Redko starost 98 let je dočakala Marija Lorber, poročena Deužman. Rojena 28. 5. 1838, umrla 23. 1. 1936. Eno leto je bila priklenjena na bolniško postelj. Bila je najstarejša ženska v naši fari. Pogreb se je vršil ob obilni udeležbi sorodnikov v soboto dne 25. t. m. Ob odprtem grobu se je poslovil od pokojne domači gospod župnik. Počivaj v miru! Domačim naše sožalje!

Pobrežje pri Ptujju. V nedeljo dne 19. t. m., ob dveh po polnoči je smrt presekala nit življenja Mariji Maroh, po domače Koručevo Miki, užitarici, v starosti 68 let. Bila je radodarna in globoko krščanska. Upamo, da ji je

Bog podelil plačilo v nebesih! Njeni hčeri naše sožalje!

Ljutomer. Letos bo pa drugače glede mrličev, kakor se sedaj kaže. Drug za drugim gredo. Pretekli teden smo pokopali g. Franca Zavratnika s Kamenščaka. Malo nad 50 let je komaj učkal. Bil je med ustanovitelji gasilske čete v Radomerju, boter brizgalni, več let občinski odbor-nik itd. Naj mu sveti večna luč, preostalim naše sožalje!

Rečica v Savinjski dolini. Neizprosna smrt je v Poljanah pri Rečici ugrabila komaj 42 let staro Zereuničko mater, ki je postala žrtev materinstva. Porodila je sinka, nato pa ji je neizprosna bolezen pretrgala nit življenja. Rajna je bila kot dekle članica Marijine družbe ter je tudi kot žena in mati bila članica v Marijini družbi. Zato so se članice Marijine družbe njenega pogreba 23. januarja udeležile v prav obilnem številu. Ob odprtem grobu je spregovoril prisrčne poslovljne besede domači g. župnik. Blaga pokojnica, ki zapušča tri nepreskrbljene otro-

ke, naj počiva v miru! Preostalim naše iskreno sožalje!

Grize. Pretekli teden v torek smo spremljali ob veliki udeležbi vernikov od blizu in daleč k večnemu počitku Terezijo Govejšek. Umrla je nagle smrti, zadeta od kapl. Komaj je prejela zakrament sv. maziljenja, pa je izdihnila.

Grize. V naši župniji je umrl v Britnih selih nagle smrti ugledni posestnik Val. Zgank. Bil je še isto nedeljo zjutraj v cerkvi pri službi božji. Ko pride domov, ga zadene kap in bil je takoj mrtev. Dočakal je starost 75 let in zapustil šest doraslih otrok. Četudi je umrl nagle smrti, upamo, da ni šel nepripravljen iz tega sveta, ker smo ga ob prvih nedeljah v mesecu videli redno pri obhajilni mizi.

Sevnica. Pred nekaj dnevi je umrla v brežiški bolnici Korene Ana, roj. Dobravc, po težki in mučni bolezni. Zapušča žalujoče hčere, sinove, sinaho in vnuke. Prepeljana je bila na domače pokopališče v Sevnico. Bog ji daj večni mir, vrli Korenotovi rodbini naše iskreno sožalje!

Libeliče. V nedeljo dne 19. januarja je priredil politični shod tukaj v Libeličah na Jevtičevi listi izvoljeni narodni poslanec g. Doberšek, ki je danes v opoziciji. Njegov govor je bil posebno namenjen organiziranju »Društva dolžnikov«.

Bodoče matere

morajo paziti, da se izognejo vsaki lenivi prebavi, posebno zaprtju, z uporabo naravne

Franz-Josefove

grenke vode. Franz Josefova voda se lahko zavziva in učinkuje že po kratkem času brez neprijetnih pojavov. 1275

Reg. po min. suc. pol. in nar. zdr. S.-hr. 15485, 25. V. 1935.

Četudi z veliko trdovratnostjo zanikajo ljudje, da to društvo nima nobene zveze s politikom, da ima marveč le gospodarski namen, je za vsakega pametnega človeka razumljivo, da temu ni tako. Ti ljudje se dobro zavedajo, da si kot

politična stranka ne morejo utreti poti med naš narod, zato nastopajo pod krinko društva dolžnikov. Ime društvo dolžnikov lepo zveni in je vabljivo posebno danes, ko je po večini vse zadolženo. Pomniti pa je dobro, da je JNS povzročila slabo gospodarsko stanje, ki ga sedaj hoče izrabiti v svojo korist. Bodoče volitve v narodno skupščino povzročajo gospodom od JNS velike skrbi in zato bi radi nastopali pod plaščem rešiteljev dolžnikov. JNS je nam v zelo žalostnem spominu po svojem strahovanju in bičanju našega mirnega naroda. Upamo, da naši kmetje ne bodo nasledili nobenim limanicam in obljubam! Vsak, kdor zna ločiti črno od bele, bo spoznal, da JNSarji ne mislijo na gospodarsko povzdigo, marveč na sebe, da bi se vdignili iz političnega brezdnja, ki so vanj zabredli.

Guštanj. Rdeči križ občinski odbor Guštanj išče zakonski par brez otrok, ki bi prevzel za svojo tri leta od matere in očeta zapuščeno deklico. Interesenta naj se pisмено javita na: občinski odbor društva Rdeči križ v Guštanju.

Sv. Peter pri Mariboru. Ni gršega, kakor če se kaka zapuščena nevesta ženinu obeša na vrat,

če je napravil testament; rekel je, da je že vse uredil. Zadnja dva tedna je tako oslabel, da je moral biti vedno kdo pri njem. Največ je bila Cencka, da je bilo kar čudno, s kako skrbjo mu streže. Nekaj dni je še brskal po svojih papirjih, potem pa je tako opešal, da sploh ni več vedel, kaj se okoli njega godi.

Neki večer pred Dvornikovo smrtjo je prišla Cencka k Jozanu, gospodarjevemu nečaku, in mu rekla, da ji je slučajno prišel testament starega v roke in da ga je prebrala. V tem je zapisan Jurij za dediča, Joza pa dobi štiri tisoč rajniš, ona, Cencka, pa samo tisoč. Ko je Joza to čul, ga je kar spreletelo. Saj so mu vendar vsi ljudje že pošepetavali, da dobi on Dvornikovo domačijo, in tudi sam je bil o tem prepričan. Zato zahrbtni Cenci ni hotel prav verjeti. Ta pa je šla in se koj spet povrnila, potegnila iz žepa neko pisanje in ga podala Jozanu. Res, to je bil testament njegovega ujca, šele pred štiri-najstimi dnevi ga je napisal, kakor je pričal datum, in vse je bilo res tako, kakor je povedala. To ga je silno potrljo, kajti vsi lepi upi so mu splavali po vodi. Čez nekaj časa je rekla zvitja Cencka:

»Sramota je, da so tebe postavili za onega pankrta. Najbližji sorodnik si ti in po pravici in postavi bi moral ti biti Dvornik, ne pa Jurij.«

»Jurij pa je uječev sin«, je odvrnil Joza.

»Pankrtski! Takí otroci nimajo pravice, to vendar veš.«

»Kaj hočem! Ujec lahko naredijo, kakor hočejo.«

»O, dá se že drugače tudi narediti! Ko bi testamenta ne bilo, bi bil ti edini dedič in po zakonu bi bilo vse tvoje. Veš kaj, Joza? Obljubi mi, da mi daš tri tisoč rajniš — pa bo testament izginil in nihče ga ne najde.«

Cencka se je prav takrat ženila z Blazinom. Toda ta je na svoje zadolženo posestvo mogel vzeti le tako, ki je imela dovolj denarja.

Joza je čutil, da mu je vsa kri udarila v glavo, ko je čul Cencin hudobni načrt. Nekaj časa je pomišljeval, potem pa rekel:

»Ne, lumparije pa ne!«

»Saj tebi ni treba nič,« ga je nagovarjala, »vse bom jaz. Lumparija pa to tudi ni. Ujec nimajo pravice, da sprevrnejo vse zakone in postave. Preudari, Joza, jutri se zmeniva!«

Vso noč Joza ni mogel zatisniti očesa. Hudo se je upiral skušnjavi, in zjutraj je bil trden, da se ji ne vda. Prišla pa je zopet Cencka in ga namarnjevala in mu pravila, kako bi bilo, ko bi bil najbogatejši, najuglednejši kmet daleč na okoli. Tako pa bo moral od hiše in Jurij se bo razkošatil. S tistimi borimi tisočaki si bo mogel kupiti komaj kako koč in nekaj pedi zemlje kje v kaki odrti strmini. Ljudje pa se mu bodo smejali, češ: prav mu je!

(Dalje sledi)

vsak poskus italijanske ofenzive. Abesinci so zgradili na južnem delu fronte betonska zavetišča za slučaje letalskih napadov.

Afarfata.

Če je treba pripraviti v Abesiniji manjše število osumljenцев do kakega priznanja, zadostuje zato takozvana »afarfata« s pomočjo kruha. Spečejo koruzni kruh in ga razdelijo na toliko delov, kolikor je osumljenih. Sodnik ali najstarejši v vasi govori nad kruhom posebne čarovniške besede in v času zagovora mora vsak okrivljenec pojedati ponujeni mu kos. Nikdar še ni zmozel kosa koruznega kruha pravi krivec. Usta mu ostanejo suha in kruha ne more požreti.